

[Elisabeth Arnold]

nesker, altså at der var mange små, der købte aktier, og som derfor udbredte den private investeringstendens.

Jamen det ønske deler vi da også. Men det ændrer vi overhovedet ikke ved den beskatning, vi taler om her, nemlig avancebeskatningen. Hr. Svend Aage Jensby kan måske huske, at vi for ikke ret længe siden havde en deputation i Skatteudvalget af repræsentanter for nogle aktieejere. Deres største bekymring var ikke aktieavancebeskatningen. Deres største bekymring var, at de ikke kunne give noget svar til de bekymrede investorer, der ringede ind og sagde: Hvad skal vi investere i? Vi tør ikke mere efter Nordisk Fjer, efter Hafnia, efter Accumulator Invest.

Det er jo ikke aktieavancebeskatningen, der er afgørende for, om folk tør investere. Det er udsigten til, at de taber, fordi de virksomheder, de investerer i, enten er fup eller går dårligt. Og det er slet ikke det, vi taler om her.

Anden næstformand (Grove):

Hr. Kai Dige Bach for en kort bemærkning, og så må vi snart tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Kort til hr. Klaus Hækkerup om markedet: Hele forskellen på, hvordan vi ser på tingene, er jo netop, at hr. Klaus Hækkerup ikke mener, at incitamenter spiller nogen rolle. Når man har nogle institutionelle investorer – pensionskasser, ATP og LD – som ikke betaler skat af de fortjenester, de har på aktiemarkedet, og man fratager de private det udbytte, de hidtil har haft ved at gå ind på det aktiemarked, kan jeg overhovedet ikke forstå, hvordan man kan få den idé, at det så skulle være de private, der fortsatte, og de andre, der holdt op.

Det er jo hele forskellen. Jeg behøver ikke gå hen og slå op i nogen store bøger. For mig er det ren logik.

Jens Thoft (SF):

Jeg er træt af det ulidelige hyl, vi har hørt fra hovedaktionærerne, siden lovforslaget blev fremsat. Jeg er også træt af, at regeringen har givet sig for det ulidelige hyl.

En af de mest fejlagtige og hyppigst fremførte påstande i hylet fra hovedaktionærerne har været, at selskabernes indkomster har været beskattet med 50 pct. Det er jo ikke tilfældet. I mange år var skatten en 20-30 pct.; det var i 1950'erne og i begyndelsen af 1960'erne. Senere stiger den til 37, 38 og 40 pct. Og nu er den 34. Kun i nogle ganske få år i 1980'erne var skatteprocenten 50. Så hylet er også baseret på fejlagtig oplysning.

Jeg har kritiseret – og det vil jeg fastslå endnu en gang – at det, at man giver tabsfradrag i lovforslag nr. L 289, vil kunne udnyttes. En kreds af aktionærer går ind i en virksomhed, sælger virksomheden over i en ny virksomhed og slagter den første virksomhed med et tabsfradrag i anden indkomst. Derefter sælger man aktiviteten fra selskab nr. 2 over i selskab nr. 3 og slagter selskab nr. 2 med et tabsfradrag. Og sådan kan svikmøllen køre i det uendelige for de smarte. Folketinget vil om ganske få år komme til at beskæftige sig med tabsfradraget, det er jeg sikker på.

Hr. Svend Aage Jensby var så vred over, at regeringen tager grønthøsteren i brug ved disse hullukninger. Men jeg synes, det havde været rimeligere, hvis hr. Svend Aage Jensby havde anvist, hvordan man så kunne lukke det åbenbare misbrug, der har været af disse regler i årevis. Selv om det er blevet påpeget, har Venstre eller den gamle regering jo ikke gjort noget som helst forsøg på at lukke hullerne.

Jeg er træt af, at hver gang man fremlægger en fidus i folketingssalen, går der 3 år, før der gribes ind. Før kan et flertal her i forsamlingen ikke rumle sig sammen til at gøre noget ved det. Først når fidusen er blevet folkeeje, først når Folketingets Skatteudvalg får brev fra en ulykkelig ligningsforvaltning oppe i Nordsjælland om, at nu har også smedelæreren på 18 år lavet leasingkontrakter eller lavet kænguruobligationer eller lavet andre fiduser, griber Folketinget ind. De smarte er så allerede på vej til nye fiduser, som vi så kan hygge os med at gribe ind over for om 3 år. Jeg synes, det er et problem, at man i lovforslag nr. L 289 lukker op for tabsfradraget.

Lovforslag nr. L 290, som vi også skal behandle i denne sammenhæng, er sammenholdt med ændringsforslaget til L 289, gode eksempler på den totale sociale skævhed, som regeringens forslag har. Det er skamløst, at ak-